

1

Het was even na middernacht en ik stond redelijk nuchter, in mijn beste zwarte pak met wit overhemd en groene stropdas en met glimmende schoenen en netjes gekamd haar, voor mijn kantoor te wachten op de auto die me naar een boze droom zou brengen.

De bar op de hoek was al dicht, en alles in West 46th Street leek rustig. De laatste gasten in het restaurant meden de tafels die buiten stonden en dankten binnen God op hun blote knieën voor de uitvinding van airconditioning. Ik was pas vijf minuten buiten, maar mijn schone overhemd was al helemaal doorweekt. Het was juli in New York, en dat betekende dat alles op straat heet en nat was.

De criminaliteit nam in de zomer toe doordat mensen een beetje gek werden – in de meeste gevallen mensen die in andere periodes van het jaar helemaal niet gek waren. Het lage aantal misdrijven door de gebruikelijke overtreders, die het vaak veel te warm hadden om zichzelf of anderen iets aan te doen, werd gecompenseerd door gewone mannen en vrouwen die in de vreselijke hitte het hoofd verlorren, met hun handen onder het bloed en het zweet. Een mens krijgt een waas voor ogen en doet een ander mens iets ondenkbaars aan. En in juli was het altijd een gekkenhuis.

Er heerste nu al twee weken een hittegolf die alle records brak, en zelfs de nacht bood geen soelaas.

Anders dan de meeste advocaten droeg ik geen koffertje bij me. En ook geen notitieboekje. Ik wist niet eens zeker of ik wel een pen

bij me had. In de zak van mijn jasje zat één document, vier pagina's lang en met enkele regelafstand. Het was mijn overeenkomst, met onderaan ruimte voor de handtekening van mijn nieuwe cliënt. Meer had ik niet nodig. Het voordeel van een eenmanspraktijk was dat ik niet veel aantekeningen hoefde te maken voor het geval iemand anders een zaak moest overnemen. Getuigenverklaringen, politieverhoren, data, juryselectie – afgezien van een losse aantekening had ik het allemaal in mijn hoofd zitten. De uitzonderingen waren de zaken die we allemaal proberen te vergeten.

Terwijl ik in mijn pak stond te zweten, vroeg ik me af of de zaak die ik ging aannemen een van de zaken zou worden waar ik de komende jaren niet meer aan wilde denken.

Ik was twintig minuten eerder gebeld, op mijn vaste nummer. Daarom had ik eerst niet opgenomen. Slechts een select groepje mensen had mijn mobiele nummer. Mijn beste cliënten kenden het, plus een paar vrienden en een paar brigadiers van dienst die me een seintje gaven als er een lucratieve arrestant binnen werd gebracht.

Het was al over twaalven, dus ik wist dat het niet mijn vrouw of dochter was. Wat de beller ook wilde, het kon wachten.

Ik liet het antwoordapparaat opnemen.

‘Het kantoor van advocaat Eddie Flynn is momenteel gesloten. Spreek een bericht in na de piep.’

‘Meneer Flynn, ik weet dat u dit hoort en wil u vragen op te nemen.’ Een mannenstem. Niet jong, ergens in de veertig of vijftig. De man probeerde een oud New Yorks arbeidersaccent te onderdrukken. Brooklyns Iers.

Hij gaf me even de tijd om op te nemen. Ik schonk wat water in mijn bourbon en ging op mijn bed zitten. Dat stond in een kamertje achter in mijn kantoor. Ik had de laatste tijd een paar keer goed verdiend en had bijna genoeg gespaard om de borg voor een appartement te kunnen betalen. Tot die tijd volstond ik met een slaapbank in het kamertje.

‘Ik heb niet veel tijd, meneer Flynn. Ik zal u vertellen wat er gaat

gebeuren. Ik zeg mijn naam en dan hebt u tien seconden om op te nemen. Doet u dat niet, dan hang ik op en hoort u nooit meer iets van me.'

Zo te horen zat ik helemaal niet op die kerel te wachten. Hij stoorde me bij mijn slaapmutsje. Ik stond mezelf tegenwoordig één drankje per dag toe. Het liefst wilde ik dat al meteen 's morgens om zes uur, maar ik was tot de ontdekking gekomen dat ik het nodig had vlak voordat ik ging slapen. Als ik langzaam een groot glas leegdronk, hielp dat me om in slaap te vallen, en soms maakte het zelfs mijn nachtmerries iets minder heftig. Nee, ik had besloten dat ik niet zou opnemen, wat die lastpak ook te zeggen had.

'Leonard Howell,' zei de stem.

De naam deed meteen een belletje rinkelen, maar op dat late tijdstip kon ik niet helder denken. Na een lange dag in het gerechtsgebouw, gesprekken met cliënten en daartussendoor weinig te eten was ik niet erg scherp meer. Het zou best kunnen dat ik me mijn eigen naam niet eens meer kon herinneren.

Na vier seconden wist ik weer waar ik de beller van kende.

'Meneer Howell, met Eddie Flynn.'

'Goed uw stem te horen. U weet waarschijnlijk wel waarom ik bel.'

'Ik kijk naar het journaal en lees de krant. Ik vind het echt heel erg...'

'Dan weet u ook dat ik niet over de telefoon wil praten. Bent u later misschien beschikbaar? Ik denk dat ik wat juridisch advies nodig zal hebben. Het spijt me dat ik zo kortaf ben, maar ik heb niet veel tijd,' zei hij.

Ik had een heleboel vragen, maar niet één daarvan kon ik over de telefoon stellen. Een oude vriend van de familie had hulp nodig. Dat was voorlopig genoeg.

'Kunt u om vier uur komen?' Hij hoefde het niet toe te lichten. Er was iets aan de hand.

'Ja. Maar als ik iets kan doen, kom ik liever meteen. Zoals ik al zei, ik volg het nieuws. Ik herinner me u van mijn oude buurt. U han-

delde footballweddenschappen af voor mijn vader. Hij heeft u altijd graag gemogen. Luister, ik vind het echt heel erg van uw dochter. Mocht u er iets aan hebben, ik heb ook zoiets meegemaakt. Ik weet wat u doormaakt.'

Hij zei niets. Dit had hij niet verwacht. Toen zei hij: 'Ik herinner me uw vader. En u ook. Dat is eigenlijk de reden waarom ik bel. Ik zoek iemand die ik kan vertrouwen. Iemand die begrijpt wat ik doormaak.'

'Ik snap het. Ik wou dat het niet zo was, maar ik snap het echt. Mijn dochter was tien toen ze werd ontvoerd.'

'En u hebt haar teruggekregen,' zei Howell.

'Dat klopt. Ik heb dit spel eerder gespeeld. Als u mijn hulp wilt, moet ik nu naar u toe komen. Waar bent u?'

Hij zuchtte. 'Thuis. Ik zal een auto sturen. Waar wilt u opgehaald worden?'

'Op mijn kantoor. Ik zal buiten bij de ingang wachten.'

'De chauffeur is er over een half uur,' zei Howell, en meteen daarna hoorde ik de klik waarmee hij de verbinding verbrak. Ik dacht na over Lenny Howell. Hij wilde tegenwoordig niet meer dat mensen hem Lenny noemden. Hij was een stuk ouder dan ik en in mijn oude buurt kende iedereen hem. Aanvankelijk was hij een crimineel geweest. Kleine misdaad en inbraken. Hij kwam uit een arm gezin en was met harde hand opgevoed. Zijn ouweheer maakte er een gewoonte van hem buiten voor hun flat te slaan, tot mijn vader het een keer zag gebeuren en Lenny's vader apart nam voor een gesprek van man tot man. Daarna werd Lenny nooit meer geslagen. Hij pleegde ook nooit meer een inbraak. In plaats daarvan werkte hij als runner voor het illegale gokbedrijf van mijn vader. Lenny leerde van mijn vader inzetten innen. Ik kende hem een beetje, Lenny was de eerste die me een zwendeltruc leerde. Op een dag pakte Lenny een marinier die op dinsdag de verkeerde gok niet kon betalen die hij op maandag bij een footballwedstrijd had gedaan wat te hard aan. De marinier gaf Lenny op zijn flikker en zei toen dat hij in

dienst zou moeten gaan bij de marine. De marinier mocht de jonge Lenny wel en nam hem onder zijn hoede. Lenny redde zijn hachje door marinier te worden. Hij liet zijn oude leven achter zich. Ik kende het gevoel. Als jonge twintiger was ik oplichter geweest, en daar was ik mee gestopt om een loopbaan als advocaat te beginnen. Maar de afgelopen jaren was ik gaan inzien dat je je verleden nooit helemaal achter je kunt laten.

Drie dagen eerder had ik Lenny Howell een persconferentie zien geven, die door alle grote nieuwszenders was uitgezonden. De hoofdcommissaris van politie zat links van hem en rechts zat Howells tweede vrouw, Susan. Ze droeg een trouwring die amper vier jaar oud was. De steen aan die ring fonkelde door al het geflits van de camera's, en gezien de omvang van het ding vroeg ik me af hoe het haar lukte de ring te dragen zonder haar dunne vinger te breken. Ik zou Howell geadviseerd hebben in zijn eentje op tv te verschijnen.

Hij had nauwelijks iets gezegd. Dat was ook niet echt nodig. Toen hij zijn bril afdeed en recht in de camera keek, sprak de wanhoop in zijn ogen boekdelen. Bij de weinige woorden die hij sprak, was zijn stem gebroken en samengeknepen. Ze waren me bijgebleven, omdat ik hetzelfde had meegemaakt als hij en de pijn kende.

'Ik wil degene die mijn dochter, mijn Caroline, heeft ontvoerd vragen om haar niets aan te doen. Als je me Caroline teruggeeft, zal je niets overkomen. Dat beloof ik. We willen alleen Caroline terug.'

Caroline Howell was zeventien jaar oud. Ze werd nu negentien dagen vermist. Er waren al meerdere persconferenties geweest, maar dit was de eerste keer dat haar vader in het openbaar verscheen. Er waren weinig mensen die meer over vermiste personen wisten dan Howell. Als marinier had hij meegevochten in vrijwel alle grote gewapende conflicten waar Amerika bij betrokken was geweest. Hij was teruggekeerd als oorlogsheld en had vervolgens voor een loopbaan in de wetshandhaving gekozen. De afgelopen tien jaar had hij een vermogen verdiend met Howell's Risk Management, een beveiligingsbedrijf dat was gespecialiseerd in persoonsbeveiliging, onder-

handelingen bij gijzelingen, de evaluatie van vijandelijk gebied en het inschatten van dreigingen.

Slechts weinig mensen wisten meer van ontvoeringen, het vrij krijgen van gijzelaars en onderhandelen. Nu was zijn eigen dochter het slachtoffer.

Ik herinnerde me dat ik hem de ontvoerders van zijn Caroline zag smeken – hij had alles gezegd wat hij moest zeggen en had zich woordelijk aan het script gehouden. Hij had voortdurend haar naam herhaald, maar ik zag het in zijn ogen. Ik kon het verlies in zijn stem horen. Ik had ooit precies hetzelfde geklonken. Mijn dochter was een paar jaar geleden ook ontvoerd. De beproeving had slechts twee dagen geduurd, maar die dagen achtervolgden me nog steeds. Ik zou haar nooit uit handen van de Russische maffia hebben weten te krijgen als ik niet door heel veel mensen was geholpen.

Elke keer wanneer ik Howells gezicht op tv of in de krant zag, kreeg ik een hol, brandend gevoel in mijn borst. Het was net of ik een oude foto van mezelf zag. Ik was die man geweest.

Ik moest een laagje condens van mijn horloge vegen om te kunnen zien hoe laat het was. Ik was vierentwintig minuten geleden gebeld. Er kwam een rode Volkswagen Sedan tot stilstand voor een bar die Brews heette. De chauffeur leunde over de bijrijdersstoel en keek naar me. Zo'n auto had ik niet verwacht. Ik had gedacht dat ik zou worden opgehaald door een Mercedes of een dure BMW. Een auto als deze zou Howell nooit sturen.

De man stapte uit en zette een witte honkbalpet op. Hij droeg een verkleurd rood T-shirt met ARNAC DELIVERIES op de borst. Vanaf de achterbank pakte hij een pakje waar bruin papier omheen zat en hij legde er een witte envelop op. Hij deed het portier dicht, stak de straat over en kwam met het pakje en de envelop onder zijn arm en het klembord in zijn andere hand naar me toe lopen.

‘Eddie Flynn?’ vroeg hij.

Ik verstrakte. Het was wat laat voor een bezorging en deze kerel had niets met Lenny Howell te maken. Toen ik snel om me heen

keek, zag ik dat er geen voetgangers op straat waren – deze gast had dus geen maatjes om hem te helpen. Ik was ervan overtuigd dat hij geen bezorger was. Ik draaide me met mijn rechterzij naar hem toe, zodat hij me minder makkelijk kon raken als hij een mes achter in zijn spijkerbroek had zitten.

Hij glimlachte, maar de glimlach was nep. Puur voor de schijn. Ik was klaar om de kerel in zijn gezicht te rammen voor het geval hij een onverwachte beweging maakte.

‘Ik ben Eddie Flynn. Ik verwacht niets.’

Hij zette het pakje met het klembord op de grond en pakte de envelop. Zodra hij dat deed wist ik precies wie hij was.

Hij stak de envelop naar me uit maar ik pakte hem niet aan. Hij stapte langzaam naar voren, bleef een paar centimeter voor me staan, duwde de envelop tegen mijn borst en zei: ‘U bent gedagvaard.’

Ik nam de envelop aan.

De man was een deurwaarder. Het was het werk van zulke mensen om mannen en vrouwen op te sporen en hun dan een envelop te geven die ze niet wilden; daarom deden ze zich voor als bezorgers, toeristen die de weg vroegen of nieuwe cliënten. Ik verwachtte geen dagvaarding. Als hij me had willen vinden zou hij wel op een christelijker tijdstip zijn gekomen – zoals de meeste deurwaarders. Nee, de persoon die hem in dienst had genomen had hem ongetwijfeld doelbewust op dit late tijdstip laten komen, zodat ik er de hele nacht wakker van zou liggen. Terwijl ik met mijn vingers over de onbeschreven envelop streek, dacht ik dat het maar één ding kon betekenen, namelijk dat er scheidingspapieren in zaten.

Ik maakte hem open. Hij kwam niet van mijn vrouw, Christine. In de dagvaarding werd ik gesommeerd alle dossiers en documenten met betrekking tot ene Julie Rosen binnen veertien dagen af te geven bij het kantoor van de deurwaarder. Uit een vluchtige blik op het document maakte ik op dat het betrekking leek te hebben op een hoger beroep in een proces tegen Julie Rosen.

Het zei me niets. Ik was er vrij zeker van dat ik nooit voor iemand

met die naam had gewerkt. In de dagvaarding stond dat die was opgesteld door de advocaat van de persoon die in hoger beroep was gegaan, maar zoals gebruikelijk werden Rosens advocaten niet in de dagvaarding genoemd.

‘Hé, wie is de advocaat van Julie Rosen?’ vroeg ik.

Hij zei niets en draaide simpelweg zijn rug naar me toe. Dat was niet verstandig in deze omstandigheden. Ik stopte de dagvaarding in de zak van mijn jasje en observeerde de deurwaarder aandachtig terwijl hij zich vooroverboog en het pakje en het klembord oppakte.

Met zijn rug naar me toe zei hij: ‘Dat was een mazzeltje. Ik wilde aanbellen bij je kantoor en de brief officieel bij je afleveren. Je hebt me een paar trappen bespaard. Slaap lekker, vriend.’

‘Wie is haar advocaat?’ vroeg ik.

De deurwaarder draaide zich niet om en liep naar zijn auto. ‘Dat is vertrouwelijk,’ zei hij. ‘Je weet dat ik dat niet kan zeggen.’

‘Wil je je portemonnee niet terug, Brad?’

Hij bleef staan, voelde aan zijn achterzak en draaide zich als door een adder gebeten om. ‘Hoe heb je...’

Ik hield zijn open portemonnee in mijn ene hand en zijn rijbewijs in de andere. ‘Je moet niet zomaar met je rug naar onbekenden toe gaan staan, Brad. Nu weet ik waar je woont,’ zei ik, terwijl ik het rijbewijs weer in de portemonnee deed. ‘Als je hem terug wilt zul je me moeten vertellen wie je deze dagvaarding heeft gegeven. Ik wil weten wie de advocaat van Julie Rosen is.’

Zijn gezicht vertrok van woede en hij gooide het neppakje en het klembord op de grond. Toen balde hij zijn handen tot vuisten. ‘Ik sla je verrot,’ zei hij, terwijl hij met grote passen op me af kwam lopen. Hij hief zijn handen en hield zijn vuisten onder zijn kin, als een vechtersbaas uit een oude film. Toen wist ik dat Brad geen getrainde vechter was. Het eerste wat ik twintig jaar eerder op de sportschool van Mickey Hooley in het slechtste deel van Hell’s Kitchen had geleerd, was hoe je iemand een vuistslag moest geven zonder je pols te breken. Mickey leerde ons om onze pols in een hoek van ongeveer 45

graden te draaien zodat de knokkel van onze wijsvinger zich in een rechte lijn met onze elleboog bevond. Op die manier zijn alle spier-tjes in en om de pols bij de beweging betrokken, wat een stevige uit-gangspositie geeft om een slag uit te delen.

Ik had het Brad kunnen laten zien door mijn vuist in zijn boze ge-zicht te planten. Ergens zou ik dat ook best willen. Brad vond zichzelf waarschijnlijk heel stoer. Ik zou hem het tegendeel kunnen bewijzen. Maar dat deed ik niet. Ik vermoedde dat hij makkelijker zou praten als hij al zijn tanden nog had. Daarom bracht ik hem tot staan met heel wat krachtigers dan een gestrekte rechterarm.

Ik haalde een briefje van honderd dollar uit mijn eigen portemon-nee en hield dat voor mijn gezicht.

Hij bleef staan en liet zijn handen zakken. Ik profiteerde door hem een paar vragen te stellen.

‘Wat is tegenwoordig het gangbare tarief om buiten kantooruren iets persoonlijk af te leveren? Tweehonderd dollar? Tweehonderd-vijftig? Als je daar het aandeel voor je bedrijf, belastingen, benzine en verzekering afhaalt, wat hou je dan over? Tachtig dollar, schat ik. Heb ik gelijk?’

Hij bleef op een meter afstand staan, liet zijn blik over me heen glijden en staaarde toen naar het briefje van honderd in mijn hand.

‘Negenentachtig vijftig,’ zei Brad.

Als advocaat had ik in heel Manhattan deurwaarders ingezet. Ik kende de goedkoopste en de beste en wist precies wat ze vroegen en hoe het geld verdeeld werd.

‘Ik kan twee dingen doen, Brad. Zeg het maar. Ik bel morgenoch-tend een bevriende bode, die mij vertelt wie die dagvaarding heeft opgesteld, en het enige wat dat me kost is de doos donuts die ik mee-neem als ik de volgende keer weer in het gerechtsgebouw kom. Of je bespaart me de moeite, en ik stop dit briefje in je portemonnee voordat ik die aan je teruggeef. Zeg het maar.’

Brad veegde langs zijn mond en staaarde naar het geld.

‘Wat als ik er last mee krijg? Ik kan ontslagen worden,’ zei hij.

‘Luister, van mij zullen ze het niet horen. Ik zal tegen niemand zeggen dat ik het van jou weet. Ze zullen denken dat ik een bode heb overgehaald, meer niet.’

Ik opende het vak waar Brads geld in zat. Hij hield zijn portemonnee netjes op orde. Het ding barstte niet van de oude bonnetjes of adreskaartjes. Zijn rijbewijs en een paar creditcards staken netjes boven elkaar uit losse vakjes. Er zat honderdzevenenveertig dollar in. Het briefje van honderd zat achterin, gevolgd door een biljet van twintig, een van tien, drie van vijf en twee van één. Ik draaide de portemonnee naar Brad toe en stak een hoekje van mijn briefje van honderd tussen zijn honderdje en twintigje.

‘Laatste kans,’ zei ik.

‘Copeland. De advocaat is Max Copeland,’ zei hij.

Er liep een rilling langs mijn rug.

Ik liet het briefje van honderd in Brads portemonnee liet glijden, waarbij ik ervoor zorgde dat hij me dat zag doen, klapte hem dicht en gooide hem in de lucht. Brad ving hem op en stopte hem in een voorzak van zijn broek. Hij zou zijn portemonnee niet meer in zijn achterzak doen, tenzij hij er een ketting voor kocht. Ik keek toe terwijl hij het neppakket en het klembord oprapte, in zijn auto stapte en wegreed.

Brad had niet in zijn portemonnee gekeken voordat hij vertrok omdat hij me honderd dollar uit mijn portemonnee had zien halen en het briefje bij de rest van zijn geld had zien stoppen. Ik opende mijn rechterhand en vouwde Brads briefje van honderd uit dat ik uit zijn portemonnee had gevist en vakkundig in de palm van mijn hand had verstopt. Brad had het niet gezien omdat ik niet wilde dat hij het zag. Ik had mijn hand in zijn portemonnee gedaan om mijn geld erin te doen, maar hij had niet gezien dat ik zijn geld eruit had gehaald. Ik staarde naar het briefje van honderd en dacht na over Max Copeland.

Tot een jaar of drie geleden hadden maar heel weinig mensen buiten het juridische wereldje ook maar iets over Max Copeland gewe-

ten. Hij adverteerde niet, stond niet in de gouden gids en had geen website. Er hing zelfs geen bordje aan de deur van zijn kantoor. Advocaten kenden alleen zijn reputatie. Max Copeland werkte alleen voor de meest verdorven cliënten, en dat deed hij met ziel en zaligheid. Pas nadat er een artikel was verschenen in de *Washington Street Journal* raakte hij enigszins bekend bij het grote publiek.

De kop van het artikel luidde ADVOCaat VAN DE DUIVEL, wat de boel heel aardig samenvatte, ook al was het nog zo'n cliché. Max verdedigde pedofielen, kindermoordenaars, seriemoordenaars en verkrachters. Hij had daarbij één doel voor ogen: ze aan vervolging laten ontkomen zodat ze weer de straat op konden. Ik had hem nog nooit ontmoet, en daar had ik ook helemaal geen behoefte aan. Ik moest niet veel hebben van gasten met een reputatie als de zijne.

Maar uiteindelijk maakte het ook niet uit – ik had nooit voor Julie Rosen gewerkt, en ik wist vrijwel zeker dat ik geen dossiers van haar had.

De koplampen van een auto kwamen de hoek om. Het was een prachtige, op maat gemaakte Lincoln-limousine: zwart, met chromen wieloppen van vijftig centimeter en zo mooi glanzend dat hij me deed denken aan de steen op de ring van Susan Howell.

De auto kwam voor me tot stilstand. Ik deed de dagvaarding in de zak van mijn jasje en besepte te laat dat ik dat telefoontje van Leonard Howell beter niet had kunnen aannemen. Misschien kwam het door de dagvaarding, of doordat ik Copelands naam had gehoord – ik wist niet goed waarom, maar ik voelde een sterke aandrang om de chauffeur te vragen tegen Howell te zeggen dat ik het vervelend vond, maar dat ik me had bedacht.

De nacht was slecht begonnen, en op de een of andere manier wist ik dat-ie alleen maar erger zou worden.

2

De bestuurdersdeur ging open en er stapte met enige moeite een man uit. Hij droeg een zwart pak dat hem iets te groot was en had grijs haar. De diepe rimpels in zijn gezicht vormden een schrill contrast met zijn intens blauwe ogen. Zijn leeftijd was moeilijk te schatten. Hij was ver in de vijftig of had lange tijd op straat geleefd. Dat doet het zwerversbestaan met mensen. Er is niets wat je ouder maakt.

Ik hoorde het geluid van een harde schoenzool die over het asfalt schraapte. De man liep mank en sleepte met zijn rechterbeen. Het zag er ongemakkelijk en pijnlijk uit. Toen hij om de motorkap van de auto heen naar me toe liep, zag ik dat zijn rechtervoet gebogen was en naar binnen draaide terwijl hij over het wegdek sleepte. Vervolgens schoot het linkerbeen van de man naar voren en stond recht, zodat hij zijn romp en onderlijf mee kon buigen. Hij had zijn hoofd gebogen en leunde tegen de motorkap om in evenwicht te blijven. Terwijl hij zijn hoofd omlaag hield keek ik even naar zijn voeten, en ik zag dat hij een leren brace om zijn enkel droeg, verbonden met een stalen plaat die waarschijnlijk naast de hak in de holte van de schoen was ingebouwd.

‘Meneer Flynn?’ vroeg hij met een lichte, ietwat zangerige stem.

‘Bedankt voor het halen,’ zei ik terwijl ik een hand uitstak.

Hij hinkte een stukje naar voren en pakte mijn hand vast, steviger dan ik had verwacht.

‘I-i-ik ben G-G-George,’ zei hij. ‘Meneer Ho-Ho-Howell heeft me

gestuurd om u op te...’ Hij perste zijn trillende lippen op elkaar en probeerde een woord uit te spreken dat met een p begon.

Mijn opa van moederskant had ook gestotterd. Toen ik zes of zeven jaar oud was, ging ik altijd naar zijn huis om met hem te spelen. Hij verstopte dan snoep in de keuken dat ik moest zoeken. Hij schudde zijn hoofd of knikte om aan te geven of ik warm of koud was. Het was zijn favoriete spelletje omdat hij niets hoefde te zeggen. Als we wel praatten, gaf mijn moeder me op mijn kop omdat ik de zinnen van mijn opa afmaakte. Uiteindelijk hield ik daar mee op en leerde ik geduld op te brengen.

Ik wachtte tot George zijn zin afmaakte en bleef zijn hand vasthouden. Met de seconde verstevigde hij zijn greep, en het begon pijn te doen. Zijn gezicht werd roder en er sproeide speeksel van zijn lippen naarmate hij dichterbij het uitspreken van het woord kwam. Uiteindelijk begon hij de zin half opnieuw en probeerde het nog een keer.

‘... me gestuurd om u op te PIKKEN,’ zei hij.

‘Dank je, George.’

Hij liet mijn hand los en schuifelde om de auto heen. ‘Ik z-z-zal de deur voor u opendoen,’ zei hij.

‘Doe geen moeite. Ik maak al zelf autoportieren open sinds mijn zevenentwintigste.’

George lachte en zwaaide met een vinger naar me. Hij draaide zich moeizaam om en begon om de auto heen te lopen, terug naar zijn plek achter het stuur.

Ik zat al op de achterbank voordat George zelfs nog maar bij de deur was. Hij had de airconditioning op vol vermogen aan staan. Het was heerlijk. Alsof ik uit een sauna was gestapt en een badjas van koele zijde om me heen geslagen kreeg. Ik kon het niet laten om me tussen de voorste stoelen naar voren te buigen en even naar de pedalen te kijken. Aan het gaspedaal viel me niets op, maar de rem was verlaagd en er was een dik rubberen blok aan bevestigd om het George makkelijker te maken.

Lenny Howell was nog altijd een goeie kerel.

George ging achter het stuur zitten, startte de motor en stak zijn hand in zijn zak om een zakdoek te pakken. Hij veegde het zweet van zijn gezicht en zei: 'Het is me h-h-het avondje w-w-wel.'

Dat was het zeker.

We reden over de Henry Hudson Parkway naar het noorden van Manhattan. De airconditioning loeide en de maan scheen links van me op het rivierwater. We kwamen langs Washington Heights en Harlem en gingen toen naar het oosten, richting Inwood, terwijl de stad kookte van de hitte. George draaide de Cross Country Parkway op, in de richting van New Rochelle. Hij vroeg of ik lekker zat maar zei verder niets. Ik was blij dat ik de klamme warmte uit was en dat mijn haar bijna droog was.

Ik dacht na over de naam Julie Rosen, maar er schoot me niets te binnen. Mijn vroegere partner Jack Halloran en ik hadden nauw met elkaar samengewerkt. Als het een zaak van Jack was geweest had ik de naam wel herkend. De enige andere verklaring was dat het een oude zaak van de firma Ford & Keating was. Ik was in het juridische wereldje terechtgekomen dankzij een toevallige ontmoeting met de toenmalige parttime rechter Harry Ford. We waren vrienden geworden, en toen ik bij Halloran & Flynn ging werken kreeg Harry een fulltime aanstelling en gaf hij zijn partnerschap bij Ford & Keating op. Harry's voormalige partner, Arthur Keating, ging met pensioen rond de tijd dat ze hun resterende lopende zaken overdroegen aan Jack en mij. Samen met die twintig tot dertig zaken kregen we ook hun oude dossiers. Omdat we de waardeloze zaken overnamen, kregen we korting op de zaken waarmee nog iets verdiend kon worden.

Was Julie Rosen misschien een cliënt geweest van Ford & Keating? Ik keek op mijn horloge. Het was 00.40 uur, veel te laat om Harry te bellen. Zelfs als het een van zijn oude dossiers was, wilde ik hem op dit tijdstip niet lastigvallen. Het zou moeten wachten tot de volgende ochtend. Wat voor zaak het ook precies was, het feit dat Copeland

erbij betrokken was zorgde voor een knoop in mijn maag.

‘I... ik h-h-hoop echt dat je meneer Ho-Howell kunt helpen,’ zei George.

‘Ik hoop het ook. Hoe houdt hij zich?’

George schudde alleen maar zijn hoofd. Dat was genoeg.

‘En de rest van de familie?’ vroeg ik.

‘Gaat wel,’ zei George. ‘Er is alleen me-me-mevrouw Howell. W-wist je dat h-het meisje niet haar echte d-d-dochter is?’

‘Ik las het in de krant, ja. Meneer Howell is hertrouwd.’

Toen George antwoordde klonk hij ernstig, ondanks het stotteren. ‘M-misschien is het wel beter ook, w-weet je? Dat de moeder van het meisje niet meer leeft. Ouders m-m-mogen hun kind niet v-v-verliezen.’

In de *Post* had ik in een van de eerste artikelen gelezen dat de moeder van Caroline Howell al enige tijd geleden overleden was.

We gingen de hoofdweg af en waren al snel bij Main Street. Er was op dit tijdstip weinig verkeer op de weg. We reden in de richting van Premier Point, New Rochelle, zeg maar het arme zusje van Premium Point, waar vijftig miljardairs woonden in een streng beveiligde, omheinde gemeenschap. Premier Point was ook omheind, en had afgezonderde straten en gewapende beveiligers, maar je kon er al wonen als je slechts zeven of acht miljoen dollar bezat. Je kreeg geen helikopterlandingsplaats of een eigen golfbaan, maar toch had Premier Point zijn aantrekkelijke kanten.

Ik kon zien dat we de ingang naderden door de wagens van nieuwszenders en de grote verzameling satellietschotels op een open terrein tegenover de poort. Op hetzelfde terrein stonden in de ware ondernemerstraditie een koffiekraampje en een tacotentje, zodat de verslaggevers wakker konden blijven en niet hoefden te verhongeren. Donkere gestalten gooiden hun koffiebekertje weg en pakten hun camera. Ze wisten een paar foto’s van de auto te maken toen we de privéoprijlaan opdraaiden en voor het poorthuis tot stilstand kwamen. Er scheen een warm licht uit het gebouw en we wachtten

tot de beveiliging naar buiten kwam. George zette de auto in de parkeerstand en sloeg zijn armen over elkaar. Hij was het zeker gewend te moeten wachten tot de nachtwaker met zijn luie reet achter de tv vandaan kwam. Nachtwakers doen nooit iets snel, daarom zijn het nachtwakers.

Mijn telefoon trilde. Het was Harry Ford. Dat hij zo laat belde kon alleen maar betekenen dat er iets aan de hand was.

‘Hoi Harry. Ik ben blij dat je belt...’

Hij kapte me af. ‘Eddie, ik ben gedagvaard om het dossier van een oude zaak af te staan. Ik wil je alleen even waarschuwen dat je er misschien ook een zou kunnen krijgen.’ Harry was achter in de zestig en een van de eerste zwarte hogere rechters uit de New Yorkse geschiedenis. Hij hield ervan vijf, zes glazen bourbon achterover te slaan voor hij naar bed ging. Ik hoorde de whisky in zijn stem.

‘Te laat. Ik heb de mijne al. Ik wilde bellen maar wou je niet wakker maken. Moet ik me zorgen maken?’

‘Het is een oude zaak van een jaar of vijftien geleden. Ik heb er slechte herinneringen aan. Julie Rosen werd veroordeeld wegens moord. Ze stak haar huis in brand terwijl haar dochtertje in de wieg lag te slapen.’

Ik hoorde iets in zijn stem, maar het was niet de drank. Het was spijt, misschien schuldgevoel.

De meeste strafadvocaten zullen je alles over hun grootste successen vertellen als je een drankje voor ze betaalt. Oorlogsverhalen. Advocaten zijn gek op oorlogsverhalen: dat het er heel slecht uitzag, hoe ze hun tegenstander te slim af waren en wonnen. Intussen weet ik zeker dat ik zo’n advocaat nog niet voor mijn grootste vijand in de arm zou nemen. Als je écht goede advocaten over hun carrière laat vertellen, beginnen ze geen ongeloofwaardig verhaal over hun triomfen – ze zullen je vertellen over zaken die ze hebben verloren.

Vroeg of laat verliest iedereen. Het zijn de vonnissen die slecht uitpakken die je bijblijven. Waarom betekenen de verloren zaken meer voor anderen? Waarom blijven ze de beste advocaten bij? Simpel: het

kan ze iets schelen. Ze vinden het belangrijk. Geef mij maar een advocaat die wakker ligt van een veroordeling van vijftientig jaar geleden waarbij een cliënt een maand gevangenisstraf kreeg wegens winkeldiefstal. Dát zijn de advocaten die je wilt hebben. Harry was zo'n advocaat geweest, en ik had het geluk gehad het vak van hem te leren. Zonder Harry zou ik nooit advocaat zijn geworden; hij nam me aan als klerk en liet me vervolgens meedraaien in zijn praktijk. Als hij er niet was geweest, zou ik nog altijd op straat hebben gesjoemeld in plaats van in de rechtszaal.

Harry had een paar zaken verkeerd zien uitpakken. Over de meeste daarvan had hij me verteld. Ik kon me niet herinneren dat hij het ooit over een zaak als deze had gehad.

'Ik ben op weg naar een cliënt. Luister Harry, ik wil je niet bezorgd maken, maar de deurwaarder werkte voor Max Copeland.'

Hij zei niets.

'Heb je haar ook tijdens het proces verdedigd?' vroeg ik.

'Yep. Julie zei dat een man die helemaal in het zwart was gekleed de brand had aangestoken. Ze zei dat ze zijn gezicht niet had gezien of dat hij geen gezicht had gehad. Ze was wat verward. Ze had een ernstige hoofdwond. De jury geloofde haar niet.'

'Is er ooit een spoor van die man geweest?'

'Niets. Niemand heeft hem gezien. Denk je dat Max Copeland hem gevonden heeft?' vroeg Harry.

'Geen idee. Maar hij moet iets hebben. Luister, ik moet nu gaan, maar ik bel je morgenochtend.'

'Bel me later nog maar, ik blijf wakker om me in te lezen in een zaak van morgen,' zei hij, en hij verbrak de verbinding. Advocaten en rechters werken op de onregelmatigste tijden, maar voor zover ik wist was het lang geleden dat Harry de hele nacht was opgebleven om zich in te lezen in een zaak. Waarschijnlijk had hij alles al gelezen of was het niet nodig het morgenochtend al gelezen te hebben. Ik kon me niet aan de indruk onttrekken dat Harry simpelweg de dagvaarding wilde vergeten.

Ik wist dat hij zich er zorgen over maakte. Copeland had er een handje van de voormalige advocaten van zijn cliënten aan te vallen. Alle nieuwe bewijzen of eventuele nieuwe getuigen waar hij over beschikte om het hoger beroep in gang te zetten deden er eigenlijk niet toe. Hij zou zijn pijlen op Harry richten door te proberen te bewijzen dat de veroordeling niet gegrond was omdat Julie Rosen een slechte advocaat had gehad; hij gooide het altijd op ondeugdelijke advocaten. Hij had in het verleden regelmatig carrières kapotgemaakt om een hoger beroep te winnen. Harry zou absoluut zijn doelwit worden.

En dat maakte Copeland tot mijn doelwit. Ik zou niet toestaan dat Harry in de shit kwam door een crimineel als Max Copeland.

George stak vriendelijk een hand op naar een bewaker die uiteindelijk uit het poorthuis tevoorschijn kwam. Hij droeg een donker overhemd met korte mouwen en een honkbalpet met daarop het bedrijfslogo van Howell's Security. Aan zijn zij hing een Glock.

Hij scheen even met een zaklamp over mijn gezicht, zodat ik het zijne niet kon zien.

Hij draaide zijn rug naar ons toe, deed de lamp uit en gebaarde dat we door konden rijden.

Over een weg met aan weerszijden hoge, witte houten hekken reden we verder Premier Point in. Ik deed het raampje open zodat ik het ziltige water van de East River kon ruiken. Na tien minuten sloegen we rechts af, een privéweg op. Aan het begin stond aan weerszijden een stenen muur, en er was nog iets anders. Eerst dacht ik dat het een bord was waarop de naam van het huis stond vermeld; ik had langs de weg soortgelijke bordjes gezien met namen als THE MANSE, THE LODGEHOUSE en SEPTEMBER REST. Maar op het bord voor Howells huis stond geen naam. Toen we dichterbij kwamen kon ik de blauwe letters lezen: TE KOOP.

Zodra we over de oprijlaan reden vroeg ik me af wat het eerst zou breken; de vering van de Lincoln of mijn ruggengraat. De weg zat vol kuilen, sommige klein en andere enorm, en hoe George ook zijn

best deed, hij miste er godverdomme niet één. Ik nam aan dat Leonard Howell nu het huis te koop stond geen zin had een nieuw wegdek aan te leggen als hij het huis zonder die extra kosten kon verkopen. Na ongeveer een minuut zag ik in de verte een kast van een huis liggen, waar achter bijna alle ramen licht brandde. Het was eigenlijk te groot om het een huis te noemen, maar in deze buurt lang niet groot genoeg om de naam herenhuis te verdienen.

Op het grind van de oprit stonden een stuk of twee busjes en vier auto's geparkeerd, allemaal Fords van hetzelfde model. Op een busje stond het logo van de NYPD en op het andere dat van de FBI.

George bracht de wagen voor het huis tot stilstand. Ik zag een gestalte in de deuropening staan, al kon ik niet meer onderscheiden dan een silhouet. Aan de vorm van de benen en het haar kon ik zien dat het een vrouw was. Het enige licht buiten was het licht dat door de ramen scheen.

Ik stapte uit, draaide me met mijn gezicht naar de auto en sloot de deur.

Toen zei een stem: 'Geen beweging. FBI. Handen op het dak, nu meteen!'